

I *stk. 2* fastlægges rådets virksomhedsområde. Bestemmelsen består af to led: 1) de etiske spørgsmål, der knytter sig til forskning i og anvendelse af bio- og genteknologier, der berører mennesker, natur, miljø og fødevarer, og 2) øvrige etiske spørgsmål, der knytter sig til sundhedsvæsenet og den biologisk-medicinske forskning vedrørende mennesket.

Første led omhandler således alle etiske spørgsmål, der knytter sig til bio- og genteknologier vedrørende mennesker, natur, miljø og fødevarer. Ved bio- og genteknologier forstås teknologier, der anvender biologiske processer eller biologisk materiale med henblik på at udvikle og producere organismer, celler eller molekyler, der kan bruges til bekæmpelse af sygdomme, miljøforbedring/beskyttelse, fødevarerproduktion, energiproduktion og andre industrielle processer/produktioner. Som typiske eksempler kan nævnes: forplantningsteknologi (kunstig befrugtning), genterapi og genmodificering af planter og dyr.

Under begrebet »natur« falder bl.a. planteproduktion, der ikke anvendes til fødevarer, som f.eks. planter til industrielle formål, jordrensning og minerydning. Ethiske problemer ved denne planteproduktion er således omfattet af rådets virksomhedsområde.

Andet led gælder specifikt etiske spørgsmål, der alene vedrører mennesket og som ikke vedrører anvendelse af bio- og genteknologier. Som typiske eksempler er nævnt: anvendelse af nye behandlingsformer, ny diagnostisk teknik og ny medicinsk teknologi samt spørgsmål om registrering, videregivelse og anvendelse af oplysninger om arvelige sygdomme eller egenskaber hos enkeltpersoner eller grupper af personer. Ethvert etisk spørgsmål, der kan opstå i sundhedsvæsenet eller i forbindelse med den biologisk-medicinske forskning vedrørende mennesket, kan således tages op til behandling af Det Ethiske Råd.

Dyreetiske og dyrevelfærdsmæssige spørgsmål inden for området bio- og genteknologi falder uden for lovens anvendelsesområde og dermed uden for Det Ethiske Råds kompetence, jf. *stk. 3*. Disse spørgsmål behandles af Det Dyreetiske Råd, der er nedsat med hjemmel i dyreværnslovens § 25. Rådet består af en formand og mindst 10 andre medlemmer og har til opgave ud fra en etisk vurdering at følge udviklingen inden for dyreværn. Det Dyreetiske Råd kan i den forbindelse afgive udtalelser om spørgsmål inden for dyreværn, ligesom Rådet på justitsministerens begæring skal afgive udtalelse om særlige spørgsmål vedrørende lovgivningen om dyreværn.

Det Ethiske Råds virksomhedsområde omfatter også fødevareretik.

I forbindelse med fødevarer fremstillet af planter, har grænsedragningen mellem planter og fødevarer ingen betydning, da Det Ethiske Råd har kompetence til at behandle de etiske spørgsmål i relation til både planter og fødevarer.

I forbindelse med fødevarer fremstillet af dyr, får grænsedragningen mellem dyr og fødevarer betydning, da dyreetik hører under Det Dyreetiske Råd, mens fødevareretik hører under Det Ethiske Råd. Grænsen bør typisk sættes ved dyrets aflivning (slagtning), idet dyret herved overgår til at blive fødevarer.

Det forudsættes, at eventuelle uklarheder om grænsedragningen mellem Det Ethiske Råds og Det Dyreetiske Råds virksomhedsområder afklares gennem dialog og forhandling mellem de to råd, jf. lovforslagets § 9.

Tilsvarende gælder det, at dialog og forhandling mellem de to råd må fastlægge arbejdsfordelingen mellem de to råds kompetencer på områder, hvor problemstillingen er tværgående, som f.eks. i forbindelse med xenotransplantation og udvikling af transgene dyr.

Til § 2

Rådet rådgiver Folketing, herunder folketingsudvalg, ministre og offentlige myndigheder om de etiske problemstillinger, som er omfattet af rådets virksomhedsområde. Rådgivningen kan ske efter anmodning eller på eget initiativ. Der stilles ingen særlige krav til formen af rådgivningsaktiviteten, dvs. at rådgivning kan ske i form af en skrivelse, en udtalelse, en rapport, en redegørelse etc.

Til § 3

Bestemmelsen i § 3 pålægger Det Ethiske Råd at følge udviklingen på det bioetiske område.

På baggrund af denne aktivitet afgiver Det Ethiske Råd udtalelser eller redegørelser – inden for sin ressourcemæssige kapacitet – om de almene og principielle etiske spørgsmål, som måtte opstå. Der er rådet selv, der definerer, hvornår en etisk problemstilling kan karakteriseres som almen og principiel.

En udtalelse eller en redegørelse er en rådgivningsaktivitet, der retter sig såvel til politiske beslutningstagere m.fl. som til offentligheden. Der stilles ingen særlige krav til formen af udtalelsen eller redegørelsen. En udtalelse eller en redegørelse kan indeholde en vurdering af de etiske og juridiske spørgsmål, som udviklingen kan rejse, herunder forslag til eventuelle regler om adgangen til at anvende den pågældende teknik m.v.